

**PREDICĂ LA DUMINICA A-8-A DUPĂ RUSALII.
ÎNMULȚIREA PÂINILOR. FOAMEA ȘI SETEA DE
DUMNEZEU ¹**

Dr. Vasile Rojneac

**SERMON THE 8th SUNDAY AFTER PENTECOST. FEEDING
THE MULTITUDE. HUNGER AND THIRST OF GOD**

Abstract: This Gospel teaches us that God is the sublime end and the meaning of our existence; that it is He who not only gives us “our daily bread”, which we ask for within the Holy Prayer, but at the same time, it is He again who offers us the “bread of life” which is merely His Blood and Body which, by our sincere confession to the priest, take on to forgive our sins and for the eternal life. At the same time, this Gospel provides assurances that God is permanently looking after us, that each and every one of us have our own value even when we are hurting, starving and thirsting, or are oppressed for justice.

Keywords: sermon, God, prayer, confession, priest

„În vremea aceea Iisus a văzut mulțimea de oameni și I s-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: Locul este pustiu și vremea, iată, a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate să-și cumpere mâncare. Iisus, însă, le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești, și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii, mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a

¹ Predică rostită în Parohia Ortodoxă Română „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil”, Apahida, Cluj-Napoca, cu ocazia invitației făcută de către Pr. Ioan Ioacob Diț, 11. 08. 2019.

silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor” (Matei 14, 14-22).

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh

Iubiți credincioși!

Evanghelia care s-a citit astăzi la Sfânta Liturghie ne relatează despre minunea săvârșită de către Mântuitorul Iisus Hristos asupra a „cinci pâini și doi pești”, pentru a sătura întreaga mulțime de oameni adunată în pustiu, spre a asculta cuvântul lui Dumnezeu. Evenimentul este consemnat de toți cei patru evangheliști (Matei 14, 14-22; Marcu 6, 34-45; Luca 9, 11-17; Ioan 6, 2-15), ceea ce semnifică faptul că minunea s-a petrecut în mod real, însă, cu un scop anume: ca oamenii să pătrundă, pe cât e cu putință, în tainele Împărăției lui Dumnezeu, să-L cunoască pe Dumnezeu, căci spune evanghelistul Marcu: „Iisus a văzut mulțime mare și I s-a făcut milă de ei, căci erau ca niște oi fără păstor, și a început să-i învețe multe” (Marcu 6, 34). Mulțimile, desigur, L-au ascultat și după ce au fost și martorii acestei minuni, au ajuns să înțeleagă că: „Acesta, adică Iisus, este într-adevăr Proorocul, Care va să vină în lume” (Ioan 6, 14), deoarece El, ca Dumnezeu adevărat și Om adevărat, le vorbea cu putere de sus și putea să săvârșească și o astfel de minune.

Iată o primă semnificație a acestei evanghelii: nu minunea în sine este importantă, chiar dacă uimește și astăzi, ci faptul că oamenii au avut și au posibilitatea ca să-L cunoască pe Dumnezeu, căci „aceasta este viața cea veșnică: să te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan 17, 3).

Însă, insistând asupra exegezei biblice, vom observa că această evanghelie are o semnificație mult mai profundă, care nu se axează doar pe potolirea foamei și a setei trupești, ci și pe a foamei și a setei sufletești, așa cum menționa profetul Amos, cu sute de ani în urmă, înainte de întruparea Domnului: „Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, în care voi trimite foamete pe pământ, nu foamete de pâine și nu sete de apă, ci de auzit cuvintele Domnului” (Amos 8, 11). Cine poate să spună că aceste cuvinte ale proorocului nu sunt adevărate și nu se potrivesc chiar și pentru zilele noastre? De fapt, în aceste cuvinte stă tâlcul evangheliei de astăzi.

Iubiți credincioși!

Foamea și setea de Dumnezeu au fost mereu prezente în istorie încă de la căderea protopărinților noștri Adam și Eva în păcat, numai că oamenii, creația lui Dumnezeu, au ignorat aceste simptome, preferând mai mult cele trupești decât cele sufletești; unii au murit în păcatele lor, rămânând păgâni,

iar cei care L-au cunoscut sau au auzit de Dumnezeu, au preferat, de cele mai multe ori, să-L ignore, așa cum ne mărturisește evanghelistul Ioan când ne relatează despre întruparea Domnului: „Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, căci faptele lor erau rele” (Ioan 3, 19), neștiind că suferă enorm de foamea și de setea de Dumnezeu.

Totuși, Dumnezeu nu-l părăsește pe om, ci îl întâmpină pe căile vieții, chemându-l la lumină, la lupta împotriva răului, ca astfel, omul, să-și potolească foamea și setea de Dumnezeu, ca viața lui să primească un sens și să se mântuiască. De pildă, înainte ca Abel să fie omorât de fratele său Cain, din invidie, Dumnezeu îi adresează lui Cain următoarele cuvinte: „Pentru ce te-ai întristat și pentru ce s-a posomorât fața ta? Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruiește-l!” (Facere 4, 6-7). Cu toate acestea, Cain, însetat și flămând de Dumnezeu, în orbirea lui, l-a omorât pe fratele său, contribuind, astfel, la denaturarea lumii.

Apoi, dacă ne referim la perioada lui Noe, când Dumnezeu nu a mai putut suporta răutățile oamenilor, îi auzim sentința, fără ca omul să se poată dezvinovăți: „Văzând Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, I-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. [...] Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu” (Facere 6, 5-6; 8). Și așa Și-a arătat Dumnezeu milostivirea față de umanitate, că nu a fost nimic în întregime și, tot în acest sens, când I se arată lui Moise, pe muntele Sinai, pentru primirea celor zece porunci, Dumnezeu Se descoperă și mai mult omului, spunându-i cine este și cum este, ca lumea să-L cunoască și să-I păzească poruncile: „Iahve, Iahve, Dumnezeu, iubitor de oameni, milostiv, îndelung-răbdător, plin de îndurare și de dreptate, Care păzește adevărul și arată milă la mii de neamuri; Care iartă vina și răzvrătirea și păcatul, dar nu lasă nepedepsit pe cel ce păcătuiește; Care pentru păcatele părinților pedepsește pe copii și pe copiii copiilor până la al treilea și al patrulea neam!” (Ieșire 34, 6-7).

Situația deplorabilă a lumii nu s-a schimbat nici în timpul profeților, când oamenii sufereau și mai mult de foamea și de setea de Dumnezeu, viețuind în păcat, departe de Dumnezeu. Mărturiile acestora sunt cutremurătoare, în ce privește starea omenirii de atunci. Ascultați-l pe profetul Isaia, prin care a vorbit Dumnezeu: „Cum a ajuns ca o desfrântă cetatea cea credincioasă și plină de dreptate? Dreptatea locuia în ea, iar acum este plină de ucigași. Argintul tău s-a prefăcut în zgură și vinul tău este amestecat cu apă; mai-marii tăi sunt răzvrățiți și părtași cu hoții; toți iubesc darurile/mita și umblă după răsplată. Ei nu judecă orfanul, iar pricina văduvei nu ajunge până la ei” (Isaia 1, 21-23), iar într-un alt loc, zice: „De

aceea și iadul și-a mărit de două ori lăcomia lui” (Isaia 5, 14), deoarece, zice Domnul, „poporul acesta se apropie de Mine cu gura și cu buzele Mă cinstește, dar cu inima este departe de Mine” (Isaia 29, 13).

Se plângea Dumnezeu și în timpul profetului Ieremia: „Două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apă” (Ieremia 2, 13), rugându-i pe oameni: „Așa zice Domnul: «Opriți-vă de la căile voastre! Priviți și întrebați de căile celor de demult, de calea cea bună și mergeți pe dânsa și veți afla odihnă sufletelor voastre» (Ieremia 6, 16). „Și acum, de vreme ce ați făcut toate faptele acestea, zice Domnul, și Eu v-am grăit dis-de-dimineată și n-ați ascultat, v-am chemat și n-ați răspuns” (Ieremia 7, 13), căci atât de mare era foamea și setea de Dumnezeu a oamenilor de atunci.

Numai că, „la plinirea vremii” (Galateni 4, 4), Fiul lui Dumnezeu Se întrupează și vine în maximă apropiere de om, așa cum spunea Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, ca omul să-L cunoască pe Dumnezeu și să nu mai flămânzească și să înseteze în veac, pentru a nu se nimici, pentru a nu se pierde. Cu acest sens spunea Mântuitorul, în evanghelia de astăzi, că „I s-a făcut milă de ei (de popor), căci erau ca niște oi fără păstor, și a început să-i învețe multe” (Marcu 6, 34). Însă, îndată după ce s-a petrecut această minune, evanghelistul Ioan ne spune că oamenii L-au căutat pe Iisus ca să-L facă rege (Ioan 6, 15), dar El, cunoscându-le gândurile pământești, le răspunde: „Adevărat, adevărat zic vouă: Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da vouă Fiul Omului” (Ioan 6, 26-27).

Iubiți credincioși,

Reținem din evanghelia care s-a citit astăzi, că Dumnezeu este scopul sublim și sensul existenței noastre; că El nu numai că ne oferă „pâinea cea de toate zilele”, pe care o cerem în Rugăciunea Domnească, dar, în același timp, El ne oferă „pâinea vieții”. Ne spune Mântuitorul: „Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată [...] și pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară; pentru că M-am coborât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine. Și aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca din toți pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd pe nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 35; 37-39). Pâinea vieții nu este altceva decât Trupul și Sângele Lui, pe care, prin mărturisirea sinceră în fața preotului, îl luăm spre iertarea păcatelor și spre viața de veci.

În același timp, această evangheliie ne asigură că Dumnezeu ne poartă de grijă permanent, că fiecare dintre noi avem o valoare și, atunci când

suferim, când flămânzim și însetăm sau suntem prizoniți pentru dreptate, El e lângă noi, întărindu-ne și făgăduindu-ne: „Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul. Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura. Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui [...] Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor. În sfârșit, bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri” (Matei 5, 4-12).

Iată, iubiți credincioși, în câteva cuvinte, pe care am vrut să vi le pun la suflet, ce semnifică foamea și setea de Dumnezeu, atât de prezentă și în zilele noastre, și cum putem să-L întâmpinăm pe Dumnezeu pentru a ne putea bucura de comuniunea cu El și cu semenii noștri, ca să nu mai flămânzim și să nu mai însetăm în veac.

Voi încheia prin cuvintele celebre ale unui mare teolog occidental, Fericitul Augustin, care, după ce și-a potolit foamea și setea de Dumnezeu, prin convertire, a afirmat:

„Nimeni dintre noi nu este singur; chiar și în întuneric, în disperare, Dumnezeu este aproape de noi; este mai bun Părinte ca oricare alt părinte, mai bun Prieten ca oricare alt prieten și cel mai Iubitor dintre cei ce știu să iubească”.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin.